บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 8 พฤศจิกายน 2026

อาทิตย์สัปดาห์ที่ 32 เทศกาลธรรมดา ปี A

บทอ่านทั้งสามบท เชื่อมโยงกันด้วยเรื่องของ ปรีชาญาณ ความหวัง และความพร้อมที่จะพบองค์พระผู้เป็นเจ้า

- ***ปรีชาญาณ 6:12–16*** *— ปรีชาญาณเป็นดังแสงสว่างที่ไม่มีวันดับ ผู้แสวงหาด้วยใจจริงจะพบปรีชาญาณ*
- ***1 เธสะโลนิกา 4:13–18*** *— นักบุญเปาโลสอนว่า ความตายไม่ใช่จุดจบของผู้มีความเชื่อ เพราะพระคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว*
- ***มัทธิว 25:1–13*** *— อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ห้าคนฉลาดและห้าคนโง่เขลา ผู้มีน้ำมันสำรองจึงพร้อมต้อนรับเจ้าบ่าว*







“อย่าปล่อยให้ตะเกียงแห่งชีวิตดับ ก่อนที่เจ้าบ่าวจะมาถึง”

“ตะเกียงมีแล้ว...แต่มีน้ำมันหรือเปล่า?”

ชายคนหนึ่งที่ภูมิใจมากว่า ตนเองเป็นคนเตรียมพร้อมเสมอ วันหนึ่งเขากำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ ภรรยาถามว่า “คุณเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้วหรือยัง?” สามีตอบอย่างมั่นใจ “เรียบร้อยหมดแล้ว! ตั๋วเครื่องบินก็มี โรงแรมก็จอง กระเป๋าก็จัด ประกันเดินทางก็ซื้อ โทรศัพท์ก็ชาร์จเต็มร้อย!” ภรรยาจึงถามต่อว่า “แล้วหนังสือเดินทางล่ะ?” สามีหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบว่า “อ้าว! ผมนึกว่าคุณเอามาให้แล้ว!”

เขาเตรียมทุกอย่างพร้อมจริง ๆ ยกเว้นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้เขาออกเดินทางได้!

นี่คือสิ่งที่พระเยซูเจ้ากำลังเตือนเราในพระวรสารวันนี้ บางครั้งเราเตรียมพร้อมสำหรับทุกสิ่งในชีวิต ยกเว้นการเตรียมพร้อมที่จะพบพระเจ้า เราเตรียมเงินไว้สำหรับวัยเกษียณ เตรียมประกันสุขภาพ เตรียมมรดกให้ลูกหลาน แต่เราเคยถามตัวเองไหมว่า “ถ้าพระเจ้าทรงเรียกเราไปพบพระองค์ในคืนนี้ เราพร้อมแล้วหรือยัง?”

1. ความแตกต่างระหว่างคนฉลาดกับคนโง่ มิใช่ตะเกียง แต่คือน้ำมัน

พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนที่ออกไปรอรับเจ้าบ่าว ทุกคนมีตะเกียงเหมือนกัน ทุกคนได้รับเชิญไปร่วมงานมงคลสมรสเหมือนกัน และที่น่าสนใจคือ ทุกคนหลับไปเหมือนกัน! แต่เมื่อเจ้าบ่าวมาถึงตอนเที่ยงคืน ห้าคนมีน้ำมันสำรอง อีกห้าคนไม่มี สิ่งที่ทำให้คนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน จึงไม่ใช่การหลับหรือไม่หลับ แต่เป็นการเตรียมพร้อมก่อนที่จะหลับ

พระเยซูเจ้ามิได้ทรงตำหนิความเหน็ดเหนื่อยของมนุษย์ แต่ทรงเตือนถึงความประมาทของหัวใจ ชีวิตคริสตชนก็เช่นเดียวกัน เราทุกคนมีตะเกียง นั่นคือชีวิตที่พระเจ้าประทานให้ เรามีศีลล้างบาป มีพระคัมภีร์ มีพิธีมิสซา มีศีลศักดิ์สิทธิ์ แต่คำถามสำคัญคือ เรามีน้ำมันแห่งความเชื่อ ความรัก และกิจการดีอยู่ในหัวใจมากน้อยเพียงใด?

เราอาจมีสายประคำอยู่ในรถ แต่ไม่เคยสวดสายประคำ, เราอาจมีไม้กางเขนแขวนอยู่ในบ้าน แต่ไม่เคยให้อภัยคนในครอบครัว, เราอาจมาวัดทุกวันอาทิตย์ แต่วันจันทร์กลับปฏิบัติต่อลูกน้องอย่างไร้ความเมตตา, ตะเกียงอาจดูสวยงามจากภายนอก แต่ถ้าไม่มีน้ำมันก็ไม่อาจส่องสว่างได้ ศาสนาที่มีแต่รูปแบบ แต่ปราศจากความรัก ก็เหมือนตะเกียงที่ไม่มีน้ำมัน

2. เกร็ดความรู้จากโลกโบราณ — ทำไมเจ้าบ่าวจึงมาถึงตอนเที่ยงคืน?

ทำไมเจ้าบ่าวในพระวรสารจึงมาช้าเหลือเกิน และทำไมหญิงสาวต้องถือดวงไฟรอรับ? ในวัฒนธรรมการแต่งงานของชาวยิวสมัยโบราณ มีธรรมเนียมขบวนแห่ต้อนรับเจ้าบ่าว โดยผู้ร่วมขบวนถือแสงไฟในยามค่ำคืน คำภาษากรีกที่นักบุญมัทธิวใช้คือ lampades ซึ่งอาจหมายถึงคบไฟ ไม่จำเป็นต้องเป็นตะเกียงดินเผาเล็ก ๆ อย่างที่เราคุ้นเคย หญิงสาวเหล่านี้อาจถือคบไฟที่ต้องเติมน้ำมันเพื่อให้ลุกไหม้ต่อเนื่อง ขบวนแห่ในความมืด หากไฟดับกลางทาง ย่อมไม่สามารถทำหน้าที่ต้อนรับเจ้าบ่าวได้อย่างสมบูรณ์
นี่ทำให้เราเข้าใจคำสอนของพระเยซูเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราเป็นเพียงคนที่ถือแสงสว่าง แต่ให้เป็นคนที่รักษาแสงสว่างนั้นไว้จนถึงที่สุด และน้ำมันบางอย่างก็ไม่สามารถยืมกันได้ เรายืมเงินเพื่อนบ้านได้ ยืมรถได้ ยืมหนังสือได้ แต่เราไม่สามารถยืมความรักที่คนอื่นปฏิบัติมาตลอดชีวิต เพื่อมาแทนความรักที่เราไม่เคยปฏิบัติ เราไม่สามารถยืมความศักดิ์สิทธิ์ของพ่อแม่มาแทนการกลับใจของเราเอง เมื่อถึงเวลาพบพระเจ้า เราต้องตอบพระองค์ด้วยชีวิตของเราเอง

3. นักบุญเปาโล — ความตายไม่ใช่การดับของตะเกียง แต่เป็นการพบเจ้าบ่าว

บทอ่านที่สองจากจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกามีความงดงามมาก นักบุญเปาโลกล่าวว่า “เราไม่ต้องการให้ท่านเศร้าโศกเหมือนคนอื่นที่ไม่มีความหวัง” (เทียบ 1 ธส 4:13) ท่านไม่ได้บอกว่า คริสตชนห้ามร้องไห้เมื่อคนที่รักเสียชีวิต ท่านบอกว่า **เราไม่ควรเศร้าโศกอย่างคนที่ไม่มีความหวัง** สองสิ่งนี้แตกต่างกันอย่างมาก เมื่อพ่อแม่เสียชีวิต เราร้องไห้ได้, เมื่อสามีหรือภรรยาจากไป เราคิดถึงเขาได้, เมื่อสูญเสียลูกที่รัก หัวใจของเราอาจ

แตกสลายได้ แม้แต่พระเยซูเจ้ายังทรงกรรแสงที่หลุมศพของลาซารัส แต่คริสตชนมีความหวังว่า ความตายไม่ใช่คำสุดท้ายของชีวิต พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพต่างหาก ที่ทรงมีพระวาจาสุดท้ายเหนือความตาย

เดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนที่พระศาสนจักรเชิญชวนเราให้ระลึกถึงและภาวนาอุทิศแก่ผู้ล่วงลับ เมื่อเราไปสุสาน เราไม่ได้เพียงไปเยี่ยมอดีต แต่เราไปประกาศความเชื่อในอนาคตแห่งการกลับคืนชีพ หลุมศพจึงไม่ใช่เพียงสถานที่แห่งความเศร้า แต่เป็นสถานที่แห่งความหวัง เพราะสำหรับผู้มีความเชื่อ ความตายไม่ใช่การจากลากันตลอดนิรันดร แต่เป็นการรอคอยวันที่เราจะได้พบกันอีกครั้งในพระเยซูเจ้า

4. เรื่องจริงจากประวัติศาสตร์ — นักบุญโทมัส มอร์ ผู้เตรียมพร้อมแม้ในวันสุดท้าย

ในปี ค.ศ. 1535 นักบุญโทมัส มอร์ อดีตเสนาบดีใหญ่แห่งอังกฤษ ถูกตัดสินประหารชีวิต เพราะท่านยืนหยัดต่อมโนธรรมและความเชื่อของตน สิ่งที่น่าประทับใจคือ แม้กำลังเผชิญหน้ากับความตาย ท่านยังคงมีอารมณ์ขันและความสงบในจิตใจ ตามเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ เมื่อท่านกำลังขึ้นแท่นประหาร ท่านขอให้เจ้าหน้าที่ช่วยพยุงขึ้นไปและกล่าวในทำนองว่า “ช่วยข้าพเจ้าขึ้นไปหน่อย ส่วนตอนลง ข้าพเจ้าคงจัดการเองได้!” นี่ไม่ใช่การหัวเราะเยาะความตาย แต่เป็นความกล้าหาญของคนที่ไม่ยอมให้ความตายครอบงำหัวใจ และก่อนสิ้นชีวิต ท่านได้ประกาศความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด นักบุญโทมัส มอร์ ไม่ได้เพิ่งเตรียมตัวเป็นคนดีในเช้าวันประหารชีวิต

ท่านเตรียมตัวมาทั้งชีวิต ด้วยการซื่อสัตย์ต่อมโนธรรม การภาวนา การรับผิดชอบต่อครอบครัว และการยืนหยัดในความจริง ท่านจึงไม่ต้องรีบหาน้ำมันในชั่วโมงสุดท้าย เพราะท่านเติมน้ำมันแห่งความเชื่อมาตลอดชีวิตแล้ว นี่คือความหมายของหญิงพรหมจารีที่ฉลาดในพระวรสาร

5. ปรีชาญาณ — อย่ารอให้ถึงวันสุดท้ายจึงเริ่มแสวงหาพระเจ้า

บทอ่านแรกจากหนังสือปรีชาญาณบอกเราว่า ปรีชาญาณนั้นสว่างไสวและไม่เสื่อมสูญ ผู้ที่แสวงหาจะพบ สิ่งที่น่าประทับใจคือ ปรีชาญาณไม่ได้เพียงรอให้มนุษย์ออกตามหา แต่ยังออกมาพบผู้ที่ปรารถนาปรีชาญาณด้วย นี่คือภาพของพระเจ้าผู้ทรงรักเรา พระองค์ไม่ได้ทรงซ่อนพระองค์เพื่อให้เราค้นหาไม่พบ แต่ทรงออกมาหาเราอยู่เสมอ ผ่านเสียงมโนธรรม ผ่านพระวาจา ผ่านคนยากจน ผ่านผู้เจ็บป่วย และบางครั้งผ่านความทุกข์ยากที่ทำให้เราหยุดคิดถึงความหมายของชีวิต

ในสังคมปัจจุบัน เรามีเทคโนโลยีที่ฉลาดขึ้นทุกวัน โทรศัพท์สามารถตอบคำถามแทบทุกอย่าง ปัญญาประดิษฐ์สามารถประมวลข้อมูลมหาศาล แต่เทคโนโลยีที่ฉลาดที่สุดก็ไม่สามารถตัดสินใจแทนเราว่า เราจะให้อภัยคนที่ทำร้ายเราหรือไม่, เราจะซื่อสัตย์แม้ไม่มีใครเห็นหรือไม่, เราจะเสียสละเพื่อคนที่ไม่มีอะไรตอบแทนเราหรือไม่, นี่คือความแตกต่างระหว่างความรู้กับปรีชาญาณ **ความรู้ช่วยให้เรารู้ว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร แต่ปรีชาญาณช่วยให้เรารู้ว่าควรดำเนินชีวิตเพื่ออะไร**

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร — เรามีตะเกียงที่สวยงาม แต่มีน้ำมันเพียงพอหรือไม่?

พระวรสารวันนี้ไม่ได้เตือนเฉพาะคริสตชนแต่ละคน แต่เตือนพระศาสนจักรทั้งมวลด้วย เราสามารถสร้างวัดที่สวยงาม มีหอระฆัง มีรูปนักบุญ มีพิธีกรรมที่สง่างาม สิ่งเหล่านี้ล้วนมีคุณค่า แต่หากชุมชนของเราไม่มีความรัก ไม่มีการให้อภัย ไม่มีการดูแลผู้สูงอายุ ผู้เจ็บป่วย และคนยากจน เราก็อาจมีตะเกียงที่สวยงาม แต่ขาดน้ำมันแห่งพระวรสาร ในโอกาสที่ชุมชนวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว ก้าวเข้าสู่ปีแห่งการฉลองครบรอบ 40 ปี เราจึงควรถามตนเองว่า ตลอด 40 ปีที่ผ่านมา เราได้สร้างเพียงอาคารสถานที่ หรือเราได้สร้างหัวใจของผู้คนให้ใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นด้วย? เราได้สร้างเพียงชุมชนที่มีสมาชิกจำนวนหนึ่ง หรือเราได้สร้างครอบครัวแห่งความรักที่พร้อมต้อนรับทุกคน? ความสำเร็จของวัดไม่ได้วัดจากความงดงามของอาคารเท่านั้น แต่วัดจากความรักที่เปล่งประกายออกมาจากชีวิตของสัตบุรุษ

สรุปข้อคิด — อย่ารอจนถึงเที่ยงคืน

พระเยซูเจ้าทรงปิดท้ายพระวรสารวันนี้ว่า “จงตื่นเฝ้าระวังไว้เถิด เพราะท่านไม่รู้วันและเวลา” (มธ 25:13) พระองค์ไม่ได้ตรัสเช่นนี้เพื่อให้เรากลัวความตาย แต่เพื่อให้เราเห็นคุณค่าของชีวิต ถ้าวันนี้เรายังมีลมหายใจ ก็หมายความว่า เรายังมีเวลาเติมน้ำมัน, หากเรายังโกรธใครอยู่ วันนี้ยังมีเวลาให้อภัย, หากเราละเลยการภาวนา วันนี้ยังมีเวลาเริ่มต้นใหม่, หากเราไม่เคยบอกคนในครอบครัวว่าเรารักเขา วันนี้ยังมีโอกาสพูดคำนั้น, หากเราเคยห่างเหินจากพระเจ้า วันนี้ยังมีโอกาสกลับมาหาพระองค์, อย่ารอให้ถึงวันที่ไม่มีเวลา แล้วจึงคิดถึงสิ่งที่เราควรทำในวันที่ยังมีเวลา ท้ายที่สุด เมื่อเจ้าบ่าวเสด็จมา สิ่งที่

สำคัญที่สุดไม่ใช่ว่าเรามีทรัพย์สินมากเพียงใด มีชื่อเสียงมากเพียงใด หรือมีตำแหน่งสูงเพียงใด แต่คือเราได้รักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์มากเพียงใด ขอให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีปรีชาญาณ มีความหวังในพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และรักษาตะเกียงแห่งความเชื่อให้ส่องสว่างอยู่เสมอ เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาที่พระองค์ทรงเรียกเรา เราจะไม่ต้องรีบวิ่งไปหาน้ำมันอีกต่อไป แต่สามารถตอบพระองค์ด้วยหัวใจที่สงบว่า “ข้าแต่พระเจ้า ลูกพร้อมแล้ว เพราะลูกพยายามรักพระองค์มาตลอดชีวิต”

อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

กรุงโรม ประเทศอิตาลี ค.ศ. 1515–1595 นักบุญฟิลิป เนรี เป็นพระสงฆ์ผู้มีชื่อเสียงด้านความศักดิ์สิทธิ์ในกรุงโรม จนได้รับสมญาว่า “อัครสาวกแห่งกรุงโรม” วันหนึ่งมีผู้มีฐานะสูงเชิญท่านไปร่วมงานเลี้ยงหรูหรา เพราะอยากอวดแขกว่ามีนักบุญผู้ยิ่งใหญ่มาร่วมโต๊ะอาหาร แต่เมื่อท่านมาถึง ทุกคนแทบไม่เชื่อสายตา! **ท่านโกนหนวดเคราออกเพียงครึ่งเดียว อีกครึ่งหนึ่งปล่อยไว้ตามปกติ!** แขกบางคนหัวเราะ บางคนประหลาดใจ ส่วนเจ้าภาพคงไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะนักบุญที่เขาตั้งใจเชิญมาเพื่อเพิ่มเกียรติ กลับทำให้ทุกคนมองด้วยความขบขัน นี่คือวิธีที่นักบุญฟิลิปใช้ต่อสู้กับความทะนงตนและชื่อเสียงของตนเอง คนทั่วไปใช้เวลามากมายเพื่อทำให้ตนเองดูดีในสายตาคนอื่น แต่นักบุญฟิลิป เนรี ยอมให้คนอื่นหัวเราะ เพื่อรักษาความถ่อมตนในสายพระเนตรพระเจ้า หญิงพรหมจารีห้าคนในพระวรสารมีตะเกียง แต่ไม่มีน้ำมันสำรอง เราก็เช่นกัน อาจมีภาพลักษณ์เป็นคริสตชนที่ดี แต่ภายในหัวใจกลับขาดความถ่อมตนและความรัก **“อย่าเสียเวลาทั้งชีวิตตกแต่งตะเกียงให้สวยงาม จนลืมเติมน้ำมันที่ทำให้มันส่องสว่าง”**

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ